

BOEKBESPREKING

Die Oertliche Betäubung in der Zahnheilkunde, mit besonderer Berücksichtigung der Schleimhaut- und Leitungsanästhesie. Ein Lehrbuch für Zahnärzte, Aerzte und Studierende, von Dr. med. dent. et phil. Guido Fischer, a.o. Professor der Zahnheilkunde und Direktor des Zahnärztlichen Instituts der Universität Hamburg. Berlin. Verlag von Hermann Meusser. 1925.

Wanneer wij den hooggeleerden schrijver de verzekering geven, dat wij met bijzonder genoegen voldoen aan zijn verzoek, om zijn werk in dit tijdschrift aan te kondigen, dan gelieve de lezer in deze verklaring meer te lezen dan uitsluitend de formuleering eener beleefdheidsphrase.

Want de laatste uitgave van Fischer's bekende leerboek is zonder twijfel in vrijwel elk opzicht geheel geslaagd te noemen: immers is het den schrijver, die zich reeds in zijne vroegere publicaties als uitnemend didacticus heeft doen kennen, volkomen gelukt, den lezer op bijkans fascineerende wijze de tegenwoordige beteekenis en toepassingsmogelijkheden der lokale anaesthesie voor oogen te voeren.

Dat schrijver in de ontwikkeling van een en ander persoonlijk een werkzaam aandeel gehad heeft, is bekend; en dat deze medewerking ook op deze uitgave in zekeren zin haar stempel gedrukt heeft, was dus wel te verwachten.

Nu ligt hierin ongetwijfeld een gevaar opgesloten: de anaesthesiologie toch is als wetenschap nog te weinig gefundeerd, om zich geheel vrij gemaakt te kunnen hebben van persoonlijke opvattingen. En vergelijking met den vorigen druk toont aan dat schrijver niet geschroomd heeft heel wat van zijn vroegere ideeën plaats in te ruimen voor moderner opvattingen.

Nu achten wij het — zelfs voor een leerboek — volstrekt geen nadeel, indien de auteur ook zijn persoonlijke opinie naar voren brengt — mits op zoodanig objectieve wijze, dat ook den niet georiënteerden lezer het bijzondere karakter der betreffende mededeelingen duidelijk blijke. En daarin nu is Fischer o.i. ten eenenmale tekort geschoten.

Een voorbeeld: wij kunnen het met den schrijver eens zijn, wanneer hij de zelfbereiding der novocaine-oplossing als *de* ideale methode beschouwt, te omslachtig nochtans voor de particuliere practijk — dat niettemin de dubbelampulle-Woelm klinisch de beste resultaten zou hebben opgeleverd, is een zienswijze, die wij niet gaarne voor onze rekening zouden willen nemen; wij zijn van oordeel, dat de ervaringen nog te gering zijn, om thans reeds een definitief oordeel te kunnen uitspreken.

Evenmin valt o.i. Fischer's mededeeling omtrent zijn ervaringen met de acridinekleurstof trypaflavine binnen het bestek van een leerboek.

Doch afgezien van deze en andere feilen biedt dit werk met zijn systematische textindeeling, zijn duidelijke beschrijvingen, en bovenal zijn buitengewoon fraaie en instructieve afbeeldingen zooveel schoons, dat wij ook aan het succes van dezen druk niet behoeven te twijfelen.

DE JONGE COHEN.